



บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่ประเทศชาติจะเจริญก้าวหน้าได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยประชาชนในชาติช่วยกันพัฒนาและประชาชนที่จะพัฒนาประเทศชาติได้ เป็นอย่างดั้นนั้น ได้แก่ประชาชนที่มีคุณภาพ กล่าวคือเป็นผู้ที่มีความสามารถทางสติปัญญา มีสุขภาพและพละนาถัยแข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายสูง และยิ่งกว่านั้นต้องเป็นผู้ที่มีระเบียบ วินัย มีความมานะอดทน เสียสละเพื่อส่วนรวม ไม่เอาโรคเอาเปรียบเพื่อนร่วมชาติ อุทิศตนและรับผิดชอบงานในหน้าที่อย่างสุดความสามารถ ดั่งนั้นการพัฒนาประเทศจำเป็นต้องพัฒนาคนในชาติก่อนเป็นอันดับแรก และปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคนในชาตินั้น คือ การศึกษา ในปัจจุบันเรามีความเชื่ออยู่ว่าการศึกษาคือการพัฒนาคน พัฒนาสังคม เศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ (บันลือ พฤษะวัน 2519 : 47-48) และการศึกษาของคนในชาติจะดีได้นั้น ขึ้นอยู่กับสมรรถภาพทางกายของผู้เรียน เป็นสำคัญ ดังที่ฮาร์ทและเชย์ (Hart and Shay 1964: 357-418) กล่าวว่า "สมรรถภาพทางกายและความสามารถทางวิชาการมีความสัมพันธ์กัน ถ้าสมรรถภาพทางกายดีก็จะทำให้การเรียนดีขึ้น" ด้วยความสำคัญดังกล่าวนี้ รัฐบาลจึงจัดให้มีการศึกษาวิชาที่ช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายขึ้น นั่นก็คือ วิชาพลศึกษา จึงทำให้พลศึกษาเป็นองค์ประกอบและเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการศึกษาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

คำว่า "พลศึกษา" นั้น ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องทางด้านนี้ได้ให้ความหมายกันไว้อย่างกว้างขวางดังนี้

วรศักดิ์ เทียรชอบ (2512 : 10) กล่าวว่า

วิชาพลศึกษาคือการศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการศึกษาอื่น ๆ คือเป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักกีฬาได้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมแตกต่างจากวิชาอื่นก็ตรงที่วิธีการและสิ่งที่น่าสนใจคือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ

ไพฑูรย์ จัยสิน (2513 : 139) กล่าวว่า

วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่สามารถสนองวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของการศึกษา กล่าวคือ วิชาพลศึกษาคือวิชาการที่ใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อของการเรียน ผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมจะทำให้ผู้เข้าร่วมนั้น มีความเจริญและพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งบรรลุตามความมุ่งหมายของการศึกษาที่ตั้งไว้

ฟอง เกิดแก้ว (2520 : 3) กล่าวว่า "พลศึกษามีส่วนช่วยส่งเสริมให้บุคคลได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์"

แนช (Nash 1964: 52) ได้กล่าวไว้ว่า

พลศึกษาเป็นการศึกษาส่วนหนึ่ง ในกระบวนการศึกษาทั้งหมด และเป็นการศึกษาที่ใช้กิจกรรมและความแข็งแรงที่มีอยู่ในตัวบุคคลแต่ละคนให้เกิดพัฒนาการทางกาย ประสาท สติปัญญา และอารมณ์ ซึ่งผลเหล่านี้จะเป็นที่ประจักษ์ต่อเมื่อได้จัดให้มีกิจกรรมพลศึกษาขึ้นตามสถานที่ต่อไปนี้ เช่น โรงฝึกพลศึกษา และสระว่ายน้ำ เป็นต้น

ทอมป์สัน (Thompson 1971: 1) กล่าวว่า "พลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ซึ่งอาศัยกิจกรรมที่ได้เลือกในการจัด เพื่อให้เกิดการเจริญเติบโต พัฒนาการและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อให้เป็นพลเมืองดี และดำรงชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ"

จากคำกล่าวต่าง ๆ เหล่านี้จะเห็นได้ว่าพลศึกษาคือกระบวนการในการให้การศึกษารูปแบบหนึ่งซึ่งมุ่งส่งเสริมสุขภาพของผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง มีจิตใจร่าเริงแจ่มใส สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ และมีทักษะพื้นฐานของการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพของประชาชนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้โดยอาศัยกิจกรรมการออกกำลังกาย และกิจกรรมกีฬาเป็นสื่อกลางในการทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว กิจกรรมทั้งสองประเภทนี้ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะขาดเสียไม่ได้โดยเฉพาะ "กีฬา" เพราะกีฬาจะเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยเสริมให้บุคคลได้รับพัฒนาการอย่างครบถ้วนสมกับตามความมุ่งหมายของพลศึกษา ดังที่วรัศคี เพียรชอบ (2525 : 3) ได้กล่าวไว้ว่า "กีฬาคือกิจกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เล่นเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อแสดงออกซึ่งความสามารถและความสวยงามด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายในเวลาว่าง และให้เป็นไปตามกฎและระเบียบที่วางไว้ ทั้งนี้โดยไม่หวังผลตอบแทนอย่างอื่น นอกจากผลที่เกิดจากกิจกรรมในตัวของมันเองเท่านั้น" นอกจากนี้แล้ว

ความหมายของกีฬาตาม เอนไซโคลปีเดียอเมริกันา (Encyclopedia Americana 1967)

อ้างถึงใน จรินทร์ ธาณีรัตน์ 2527 : 10) ได้อธิบายไว้ 3 ลักษณะด้วยกันคือ

1. กีฬาหมายถึง กิจกรรมที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน บันเทิง ในเวลาว่าง
2. กีฬาหมายถึง กิจกรรมประเภทการเล่น (Play) และเกมส์ (Games) ต่าง ๆ โดยเฉพาะซึ่งได้แก่กิจกรรมการเล่นประเภทง่าย ๆ ไม่มีกติกามากนัก และส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมประเภทที่เล่นในที่โล่งแจ้ง เช่นการแข่งขัน (Racing) การตกปลา (Fishing) การล่าสัตว์ (Hunting) เป็นต้น
3. กีฬาหมายถึง เกมส์ (Games) หรือการแข่งขัน (Contest) ใด ๆ ที่มุ่งส่งเสริมให้เกิดความสง่างามและความแข็งแรงของร่างกายและรวมทั้งการส่งเสริมให้เกิดผลโดยตรงต่อทักษะของบุคคล (Personal Skills) ด้วย

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากีฬามีความหมายกว้างมาก กล่าวคือ ไม่เพียงแต่เป็นกิจกรรมที่เล่นในยามว่างเท่านั้น ยังรวมไปถึงการแข่งขันต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความชำนาญและความแข็งแรง ความอดทนและความสง่างามของร่างกายอีกด้วย จากความหมายดังกล่าวนี้จะพบว่ากิจกรรมกีฬามีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของมนุษย์อยู่ตลอดเวลา ยิ่งโลกมีความเจริญและสังคมมีความสลับซับซ้อนมากขึ้นเท่าใด กีฬาก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้ เพราะการเล่นกีฬา นอกจากจะทำให้ร่างกายแข็งแรงและมีความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลินแล้วยังสามารถขจัดความเครียดที่เกิดจากการทำงาน เพื่อประกอบอาชีพของบุคคลได้เป็นอย่างดี กีฬาจึงมีประโยชน์ต่อบุคคลทุกวงการ ดังคำกล่าวของ ฟอง เกดแก้ว (2517 : คำนำ)ที่ว่า

การศึกษาได้มีบทบาทเกี่ยวข้องกับบุคคลและสถาบันต่าง ๆ ตลอดมา ในวงการศึกษานี้ ในวงการแพทย์ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการบำรุงรักษาสุขภาพและยืดอายุความเจ็บป่วยในวงการทหารถือว่าเป็นวิธีการสร้างเสริมสมรรถภาพของกองทัพ ในทางการเมืองถือว่าเป็นสื่อที่เสริมสร้างมิตรไมตรีอันดีระหว่างบุคคล ระหว่างกลุ่มบุคคลและระหว่างประเทศ ในทางเศรษฐกิจถือว่าเป็นทางที่ส่งเสริมให้ประชากรเพิ่มผลผลิตให้สูงขึ้น

รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการกีฬาที่ได้มีส่วนในการช่วยพัฒนาคนในชาติได้เป็นอย่างดี จึงได้ตั้งจุดมุ่งหมายในการพัฒนาการศึกษา และการพลศึกษาไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2520) หมวดที่ 6 เรื่อง ศิลปวัฒนธรรม จริยธรรม พละนาถาย สิ่งแวดล้อมและกิจกรรมเยาวชนข้อที่ 51 กล่าวว่า "รัฐพึงจัดการพลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนโดยทั่วไป เพื่อสร้างเสริม

และก่อให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของการกีฬา สุขภาพ อนามัยและกิจกรรมพักผ่อน” และในปีเดียวกันนั้น คณะรัฐมนตรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนกีฬาแห่งชาติขึ้น โดยมีกรรมการ 27 คน มีศาสตราจารย์ นายแพทย์ บุญสม มาร์ติน อธิบดีกรมพลศึกษา ในขณะนั้นขึ้นเป็นประธานกรรมการ คณะกรรมการได้กำหนดความมุ่งหมายของแผนกีฬาแห่งชาติไว้ 11 ข้อดังนี้

1. รัฐพึงส่งเสริมให้ประชากรของชาติทุกเพศ ทุกวัย ได้มีโอกาส เล่นกีฬาอย่างทั่วถึงกันทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
2. รัฐพึงส่งเสริม บำรุงและควบคุมกีฬา โดยถือว่ามีความสำคัญต่อการบริหาร การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย
3. รัฐเน้นการส่งเสริมกีฬา เพื่อสุขภาพของคนในชาติมากกว่าความเป็นเลิศ ในกีฬาแต่ละประเภท
4. รัฐพึงส่งเสริมกีฬาพื้น เมืองและกีฬาที่เป็น เอกลักษณ์ประจำชาติ ในทุกระดับ
5. รัฐพึงกำหนดให้มีหลักสูตรพลศึกษาและการกีฬาเป็นวิชาพื้นฐาน ในทุกระดับ การศึกษา
6. รัฐพึงส่งเสริมการศึกษา การวิจัยทางพลศึกษา สุขศึกษา และสันตนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา
7. รัฐพึงเร่งรัดและสนับสนุนการจัดตั้ง สถาบันครูวิทยาศาสตร์การกีฬา บุคลากรทางด้านพลศึกษาและการกีฬาให้มีจำนวน เพียงพอทั้งปริมาณและคุณภาพ
8. รัฐพึงจัดให้มีครูพลศึกษา สถานที่เรียนวิชาพลศึกษา สถานที่เล่นกีฬา พร้อมอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เพียงพอกับความ ต้องการ ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียน ในทุกสถาบันการศึกษาทุกระดับ และแก่ประชาชนทั่วประเทศ
9. รัฐพึงจัดสรรให้มีอุปกรณ์การกีฬา พึงส่งเสริมการผลิตอุปกรณ์กีฬาทุก ประเภทภายในประเทศให้มีประสิทธิภาพและ เพียงพอกับความ ต้องการ
10. รัฐพึงจัดสรรงบประมาณทางด้านพลศึกษา และการกีฬาให้ได้สัดส่วนที่ เหมาะสม
11. รัฐพึงส่งเสริมให้เอกชนรับภาระเรื่องกีฬาบ้าง เพื่อประชาชนใน ขอบเขตการควบคุมของรัฐ (กอง วิสสุทธธรรม 2521 : 37-38)

การส่งเสริมกิจกรรมด้านกีฬาในปัจจุบันตามความคิดเห็นของปรีดา รอดโพธิ์ทอง (2525 : 43) นั้น พบว่ายังไม่บรรลุเป้าหมายสม เจตนาารมณ์ของการที่จะใช้การกีฬาเป็นสื่อ ในการพัฒนาประชากรอย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งยังขาดการ เน้นการกีฬาสำหรับเยาวชน ดังนั้น เพื่อให้สมตามความมุ่งหมายนี้ จรินทร์ ธาณีรัตน์ (2525 : 108) ได้ กล่าวเน้นไว้ว่า

สถานศึกษาทุกระดับทุกประเภท จะต้อง เร่งรัดพัฒนาทั้งในด้านนโยบาย สถานที อุปกรณ์ บุคลากรและวิธีการ เพื่อให้ประชาชนในโรงเรียน วิทยาลัยและ มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ได้มีโอกาส เรียนรู้ ฝึกฝนทักษะและประสบการณ์ด้านกีฬาอย่างทั่วถึง เพื่อจะได้เพาะนิสัยให้รักการกีฬา เพื่อการกีฬาจะได้ทำให้เขาเป็นคนโดยสมบูรณ์ และ เป็นการสร้างนักกีฬาให้แก่ชาติอีกด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การแข่งขันกีฬานั้นควรจัดให้มีขึ้นในทุก ๆ หน่วยงาน โดยเฉพาะสถานศึกษา เพราะสถานศึกษานั้น เป็นศูนย์รวมของวิชาการแขนงต่าง ๆ ถ้าผนวกเอากีฬาเข้าไปด้วยอีกส่วนหนึ่งยิ่งจะเป็นการช่วยให้เยาวชนที่จบการศึกษาออกมา เป็นทั้งผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และยังเป็นผู้ที่มีสุขภาพอนามัยแข็งแรง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ยังเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไปได้อีกด้วย ดังคำขวัญของ ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ (2828 : 1) ที่ให้ไว้ในโอกาสจัดการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 1 ที่จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีข้อความตอนหนึ่งว่า

กีฬาเป็นกิจกรรมสำคัญ ที่มีส่วนช่วยพัฒนาคุณภาพของ เยาวชนให้พร้อมที่จะ เป็นกำลังสำคัญของชาติต่อไปในอนาคตได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะกีฬาช่วยส่งเสริมสุขภาพอนามัยให้แก่เยาวชนของชาติ ตลอดจนสามารถปลูกฝังเยาวชนให้มีความเป็นนักกีฬา มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ทั้งยังเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตให้แก่เยาวชนอันควรแก่การส่งเสริมและสนับสนุนอย่างยิ่ง

และคำขวัญของ สุบิน ปิ่นขยัน (2529 : 3) ที่ให้ไว้ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14 จังหวัดปัตตานี ความว่า "กีฬานอกจากจะเป็นยาอายุวัฒนะ ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปแล้ว กีฬายังช่วยเสริมสร้างเยาวชนของชาติให้มีจิตใจที่เข้มแข็ง หนักแน่น อุดทน และมีความสามัคคีปรองดองอัน เป็นส่วนประกอบของทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ

วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญของพลศึกษา และการกีฬามาโดยตลอด ซึ่งนอกจากจะบรรจุวิชาพลศึกษาเข้าไว้ในหลักสูตรทั้งระดับประโยควิชาชีพ ประโยควิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรีแล้วก็ตาม ในด้านการกีฬายังจัดให้มีการแข่งขันขึ้นเป็นประจำ โดยในครั้งแรก ๆ ได้จัดการแข่งขันแบบแบ่งเขตตามภูมิศาสตร์ ทำการแข่งขันระหว่างวิทยาเขตของแต่ละภาคที่วิทยาเขตตั้งอยู่ เรียกชื่อการแข่งขันกีฬาแต่ละภาคว่า "การแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาเขต" ภาคเหนือมี 5 วิทยาเขต ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมี 4 วิทยาเขต ภาคใต้มี 2 วิทยาเขต และภาคกลางมี 18 วิทยาเขต การแข่งขันในขณะนั้น

มุ่งเฉพาะในระดับประโยควิชาชีพ และประโยควิชาชีพชั้นสูง ส่วนในระดับปริญญาตรีนั้น ได้จัดให้มีการแข่งขันแยกต่างหาก โดยเรียกชื่อการแข่งขันว่า "กีฬามิวส์แสด" กีฬาวិทยาลัย เทคโนโลยี และอาชีวศึกษา ได้ริเริ่มเป็นครั้งแรกเมื่อพ.ศ. 2527 โดยมีการคัดเลือกตัวแทนของภาคต่าง ๆ มาร่วมทำการแข่งขันกันอีกครั้งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ก็จัดขึ้นในกรุงเทพมหานครอีกเช่นเดียวกัน โดยให้แต่ละวิทยาเขตผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน สำหรับในครั้งที่ 4 ได้กำหนดให้มีการแข่งขันขึ้นในกรุงเทพมหานครระหว่างวันที่ 21-24 มกราคม 2530 มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแข่งขันเล็กน้อย โดยรวมเอาตัวแทนจากการแข่งขันกีฬามิวส์แสดเข้าร่วมด้วยอีกทีมหนึ่ง อันจะช่วยให้การแข่งขันได้รับความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น และได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขันไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมสุขภาพและพละนาถยของนักกีฬา
2. ส่งเสริมให้นักกีฬามีมาตรฐานสูงขึ้น
3. เพื่อให้นักศึกษามีน้ำใจเป็นนักกีฬา อุดทน เสียสละ ปลุกฝงทัศนคติและค่านิยมที่ดี
4. ปลุกฝงความมีระเบียบวินัย
5. ส่งเสริมการกีฬาให้เผยแพร่ในหมู่นักกีฬา
6. เสริมสร้างควมสามัคคีในหมู่นักกีฬา และเผยแพร่ชื่อเสียงของวิทยาลัยฯ

ด้วยวัตถุประสงค์เช่นนี้ จะเห็นได้ว่กีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะสามารถช่วยให้นักศึกษาที่มีความสามารถทางวิชาชีพ มีความสมบูรณ์ครบถ้วน พร้อมทั้งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไปได้อย่างแน่นอน แต่อย่างไรก็ตาม การจัดการแข่งขันให้บังเกิดผลตามจุดมุ่งหมายนั้น จะต้องมืองค้ประกอบหลายประการ เช่น ความร่วมมือของคณะกรรมการ ความพร้อมของสถานที่ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนความพร้อมของกรรมการ ผู้ตัดสินและนักกีฬา และสิ่งสำคัญที่จะขาดไม่ได้คือ งบประมาณ แต่ละองค์ประกอบ เหล่านี้มีส่วนที่จะก่อให้เกิดปัญหาในการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษาขึ้นได้ ในฐานะที่ผู้วิจัยเคยมีส่วนร่วมในการจัดและดำเนินการอยู่ด้วย จึงมีความคิดเห็นว่ น่าจะได้มีการศึกษาปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าว เพื่อช่วยให้อู้ที่มีหน้าที่โดยตรงหรืออู้ที่เกี่ยวข้อง ได้นำไปเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษาให้ได้รับผลดียิ่งขึ้น ซึ่งเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยกันพัฒนาเยาวชนให้มีคุณภาพตามความต้องการของประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เกี่ยวกับปัญหาในการจัดและดำเนินการการแข่งขัน
2. เพื่อศึกษาความต้องการของคณะกรรมการเกี่ยวกับการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

สมมติฐานในการวิจัย

การจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษามีปัญหาในด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับหนึ่งและคณะกรรมการจัดและดำเนินการการแข่งขันมีความต้องการที่จะมีรูปแบบการจัดการดำเนินการแข่งขันที่เหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 4 และความต้องการในการจัดและดำเนินการแข่งขันในครั้งต่อไป โดยศึกษาจากความคิดเห็นของคณะกรรมการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 2 คณะ คือคณะกรรมการจัดการแข่งขัน และคณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ปัญหาการจัดและดำเนินการการแข่งขัน หมายถึง อุปสรรคในการจัดการและดำเนินการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

การแข่งขันกีฬาวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา หมายถึง การแข่งขันกีฬาระหว่างสถานศึกษาที่สังกัดวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

วิทยาลัยฯ หมายถึง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาที่ตั้งเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงศึกษาธิการมีฐานะเทียบเท่ากรม มีสถานศึกษาอยู่ในสังกัดรวมทั้งสิ้น 29 แห่ง

วิทยาเขต หมายถึงสถานศึกษาในสังกัดวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ซึ่งโดยทั่วไปจะเรียกชื่อเต็ม ๆ ว่า "วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขต..... (ต่อด้วยชื่อสถานศึกษา) ซึ่งได้ผ่านการคัดเลือก เป็นตัวแทนของภาคมาแล้ว

คณะกรรมการจัดและดำเนินการการแข่งขัน หมายถึงคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับผิดชอบในการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวินิจฉัย วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา แบ่งออกเป็น 2 คณะคือ

1. คณะกรรมการจัดการแข่งขัน หมายถึงคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากวิทยาลัยฯ ให้มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตำแหน่ง
2. คณะอนุกรรมการดำเนินการแข่งขัน หมายถึงคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ให้มีหน้าที่รับผิดชอบแผนกต่าง ๆ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงปัญหาจากการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวินิจฉัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตั้งแต่ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 4
2. ทำให้ทราบถึงความต้องการของคณะกรรมการ เกี่ยวกับการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวินิจฉัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา
3. เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยที่จะต้องมีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬาวินิจฉัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในโอกาสต่อไป
4. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในการวางแผนและดำเนินการจัดกาแข่งขันกีฬาวินิจฉัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในครั้งต่อไป